

udvidelsen, og jeg synes, at man skal betragte hele denne udvidelse ud fra det synspunkt, at det er sikkerhedspolitik.

I den kolde krig var der brug for militær i Europa, når vi talte sikkerhedspolitik. Det var et spørgsmål om at have et modspil til folkesocialisterne og kommunisterne i Øst- og Centraleuropa og i Sovjetunionen. Men det, vi nu taler om, er jo den bløde sikkerhedspolitik; den, der vedrører menneskene i deres dagligdag; den, der kan skabe fred i Vesteuropa og i Østeuropa.

Nu skal vi give vores bidrag til, at det sker, og her er Amsterdamtraktaten en forudsætning, og dér kan man så sige, at hele befolkningen kommer til at give deres bidrag den 28. maj, når vi har folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten.

Holger K. Nielsen (SF):

Hovedemnet på topmødet er jo som bekendt udvidelsen af EU. Der er næppe tvivl om, at vi er stærke tilhængere af, at EU udvides, og det er vi fortrinsvis ud fra nogle sikkerhedspolitiske synsvinkler.

Efter Murens fald er der al mulig grund til, at vi omdefinerer sikkerhedspolitik fra at være et spørgsmål om militær sikkerhedspolitik til at være et spørgsmål om økonomisk sikkerhedspolitik.

Det vil sige, at vi må definere sikkerhedspolitik helt anderledes og sige til os selv, at der ligger langt mere sikkerhed i at udbygge den demokratiske udvikling i Øst- og Centraleuropa, og i øvrigt også i Rusland, i at udbygge den sociale og økonomiske udvikling i Øst- og Centraleuropa og også i Rusland, i, at vi ser sikkerhedspolitik ud fra den synsvinkel i stedet for at se det ud fra, at der er fortsatte militære fronter. Det er derfor, at vi er stærke tilhængere af EU's udvidelse, og at vi er modstandere af NATO-udvidelsen. NATO-udvidelsen giver disse militærfronter, som kan skabe nye politiske og militære skel i Europa.

Der kører en diskussion om, hvorvidt der er råd til at udvide EU. Der er kommet mange beregninger, som viser, at udgifterne er betydelig mere begrænsede, end det ofte bliver fremlagt i diskussionen, og under alle omstændigheder er det vores grundsynspunkt, at der skal være råd til det.

I forhold til de store sikkerhedspolitiske udfordringer, vi står over for i hele Europa, er vi nødt til at påtage os den store opgave, som der her er tale om. Det er jo indlysende nok, at

det er ikke en opgave, der kan være færdiggjort i morgen eller i overmorgen. Der er tale om en proces, der vil tage 5, 10 måske 15 eller 20 år, før vi kan nå frem til det forhåbentlig hele og samarbejdende Europa, der er perspektivet i det her.

Men det er så også vigtigt, at vi får en udvidelsespolitik og en udvidelsesstrategi, der modvirker, at der bliver skabt nye sociale skel i Europa, og det er her, vi ser problemet i Amsterdamtraktaten. Vi havde før en meningsudveksling om den, og jeg vil godt udbygge den med at sige, at der altså foreligger en meget stor fare for – jeg siger ikke, det bliver sådan – at man formaliserer en udvidelsesstrategi, hvor de fem mest egnede kommer med på toget, og hvor de resterende bliver stående tilbage på perronen uden at vide, om der kommer et senere tog, de kan tage med, eller de må køre hjem på deres gamle, rustne cykel.

Det er problemet for de fattigste lande i Østeuropa, og når man kender lidt til situationen i visse af disse lande, f.eks. Rumænien, Bulgarien, hvor der er forfærdelige økonomiske og sociale vilkår i øjeblikket, kan man sige sig selv, at det kan være vanskeligt at fastholde en demokratisk udvikling i den sammenhæng.

Tilsvarende er det helt afgørende, at man i denne udvidelsesproces fastholder relationer til Rusland, så man ikke opbygger nye skel mellem et udvidet EU og Rusland, hvor formentlig de største sikkerhedsudfordringer ligger, men med den strategi, der er formaliseret i den nye traktat, foreligger der altså en fare for disse nye sociale skel, ikke mellem Øst og Vest, men mellem de lande i Øst, der kommer med i første omgang, og de lande, der muligvis slet ikke kommer med.

Det er også derfor, det er dybt problematisk, når man ser på den prioritering af strukturfondmidler, der lægges op til fra EU's side, hvordan man prioriterer den økonomiske hjælp til Østeuropa, hvor det er de fem såkaldte frontløberlande, der planlægges uden sammenligning at skulle have den største støtte, og hvor de resterende også på det punkt lades i stikken. Jeg er selvfølgelig tilfreds med, at Kommissionen er opmærksom på det, som det fremgik af talen fra udenrigsministeren, men det er helt afgørende, at Danmark presser på den førtiltrædelsesstrategi i forhold til de lande, der ikke kommer med i første omgang, så de har et håb om og en tro på, at der er en fremtid også for dem.